

SHENGZIAN OPARAMUN

kriminalistički SF roman smješten u dalju budućnost

PROLOG

Ja nikada nisam letio raketom u svemir ali mora biti da to tako nekako izgleda. Kao sam trenutak polaganog odljepljivanja i uzdizanja od zemlje... uz puno trešnje i gubljenja tla pod nogama, gubljenja svijesti o gravitaciji, pa i same ravnoteže... Znam da sam po prirodi bojažljiv i da nikad dosad u životu nisam toliko riskirao, ali sada osjećam da sam napokon pronašao nešto za što vrijedi živjeti, jer prihvatio sam izazov i priliku da odem do samog ruba svog života.

Jedno se preko drugog valja neki nebeski žamor i drhtanje zemlje, kao zavijajuća rika motora i zveket klipova. Čujem kao da mi krckaju kosti u kralježnici i nema više one tišine kao kad je počelo. Začujem osmijeh moje voljene Iskune, još jači u ovoj tišini. Kao da sam vidio što se događa tamo negdje napolju. Drveće je počelo mahati svojim granama kao rukama, kao da se živo kreće a uz prasak vidim kako padaju i razbijaju se neka šarena stakla, dok bljesak raznobojnih munja osvetljava nebo koje gledam s neke visine.

Učini mi se kao da nekakvi gorostasi zemljotresnim koracima ruše i potresaju cijelu ovu zgradu, ili je to možda ona naša tvornica igračaka?

Njihovi koraci odjekuju tamo negdje u susjednim prostorima kao da hodaju po zidu, a meni se čini kao da sam zvuk ostavlja tragove na zidovima i stropu. Tragove koji odlaze negdje u nepoznato.

Od te silne buke u ušima zaželio sam se već tišine ali onda je tek počela iluminacija! Osjećao sam se paralizirano nepomičan dok se soba sužavala oko mene i boje mi se počele blijediti pred očima, a predmeti gubiti, postajući sjene.

Zaškiljio sam, ne bi li išta vidio i nekako sam razabirao Iskunu, *nju* kako tamo sjedi pored njega, Darsinda. Kao da su oni negdje vani, a ja se nalazim u nekoj zatvorenoj komori čiji je pod postao morsko dno. Postali su mi dvodimenzionalne prikaze i osjećao sam se sasvim odijeljen od stvarnosti. Kao da ponovo igram neuronautsku igru i kao neuronaut ponovo letim u visine, tamo preko neba kamo želim stići...

Ali ovog puta ta «igra» nikako da započne. Najednom sam jedino sam na njenim praznim prostranstvima, kao u nekoj šumi nijemih sjenki. Je li to ono što sam tražio kad sam se u upustio u ovaj let do...

Još uvijek ne znam što je ovaj svijet i tko sam ja u njemu, što to postajem?

Tada, osjećam kao da sam se razrijedio i samo plutam na površini vode koja me preplavljuje.

U ovom lebdećem stanju mogu sve još posložiti.

I u sebi i oko sebe ali što ako se počnem razilaziti *U DIJELOVE*, na sve strane!?

Nikad nisam bio bliže tome da razumijem taj poseban osjećaj u sebi. Fino, kao ukras urezan u moj mozak, kao da je otisnut nečijom tuđom rukom. Ali sad su te sjenke ponovo dobile mjesto u prostoru, a ja sam stigao na rub neke ploče s koje se pruža pogled na tu kartu, kao na neki *atlas režnjeva*... Vidjeti tu osvijetljenu moždanu površinu u radnom procesu s neke neodređene visine, to je bilo kao đaćko lutanje u školi, po onim režnjevima mozga od gipsa.

Vidim i neke šarene boje u meni, mnogo raznobojnog svjetla kao neonskih reklama koje sjaje tom gustom prometu megalopolisa informacija. Iz daljine, sve je to jedna

šarena uskovitlana, spužvasta mreža točkica i boja u trodimenzionalnom prostoru i stalnoj promjeni. Te točkice električno zaiskre posvuda i skaču s jednog na drugo mjesto, bez nekog vidljivog reda i smisla.

Sad vidim i da sam sav ispresijecan šinama nekog metalnog sjaja kao cestama. Izoran plugovima i koracima po tim utabanim stazama, pa po onim gustim lijanama kojima prolaze nepoznate riječi i simboli. Cijeli moj život kao da je ovdje ostavio tragove.

Polako krećem, jer nisam siguran kamo želim ići.

Između mene i mojih koraka kao da postoji neko razilaženje, i kao da ne idu u istom pravcu.

I tako silazim polako dolje, kroz taj imaginarni niz stepenica, sa svakim korakom idem sve dublje i dublje. Odatle nastavljam svoje spuštanje po tim pokretnim stepenicama moždanog podzemlja, pa zatim nekim dizalom pa klatnom, koje se klata na jednu pa drugu stranu. U pravilnom hipnotičkom ritmu.

Tumarao sam, možda dugo razgledavajući sve te labirinte i činilo mi se da mi vrijeme sporo prolazi i da mi se um uzaludno vrti i okreće, kao neka kugla na ruletu i ne uspijeva riješiti niti jedan problem. Očekivao sam da će me sad dočekati ili zapljusnuti iza ugla neki šareni kovitlac točkica i boja koje oko sebe šalju, za mene još uvijek nerazumljivu, auru nekih informacija.

Zasljepljuje me i to bijelo svjetlo topline, koje se kreće kao cijela fronta valova neurona, jedan za drugim po tim isprepletenim lijanama.

U tim divovskim valovima osjećam neki uznemirujući miris i toplinu, ali umjesto nekih električnih slika koje sam očekivao, zapljusnula me samo bjelančevinasta plima. Ne vidim ništa od onoga što sam mislio da ću vidjeti, ne postoje nikakva slova ili formule. Samo nekakva bjelančevinasta struktura molekula koje nastaju iz te pjene. Stvaraju samo neke električne iskre kiselina, samo neke slike ispisane jezikom tih nukleinskih kiselina, na kristalima tih velikih molekula...

I onda ta bijeložuta rijeka bljeskova koja se razlijeva postaje sve tamnija i tamnija, a bljeskovi se pojačavaju, ubrzavaju kao da putuju na prometnim linijama i čvorištima cijelog prometnog labirinta.

U jednom trenutku učinilo mi se da umjesto cijele te riječne bujice svjetlosnih neurona gledam more svjetlih bijelih crva kako prolaze kroz bezbrojne šupljine izdubenog mozga. Uvlače se, izvlače iz jedne rupe u drugu, a sve drugo da je samo skelet, ispunjen tunelima i prazninom.

Za trenutak sam mislio da ću povraćati kao nakon onih davnih pijanstava, kad bih to sada uopće i mogao...

Osjećao sam da dolazi moment probijanja ljuske vlastitog tijela, moje vlastite aure i da ću glavom probiti led koji se sakupio oko mog tijela i kao ličinka izaći van. Na vanjsko svjetlo, gdje sunce sjaji tamo na dalekom, tamnom horizontu.

Da, zasjalo je moćnim zracima i onda kao da su se zemlja i krv počeli povlačiti iz mene, malo po malo, sipeći kao pijesak. Kao neko more koje kopni jer se izljuje prema nekoj nagnutoj obali...

ali ovaj put, sada kao da se i moj um odvaja od mene, poput kapsule od raketnog broda i sam odlazi negdje gore.

Gdje je sad?... Negdje tamo gore, odakle me gleda, moje tijelo sada tu u dolini...

A dolje, sasvim duboko poda mnom evo me na početku života.

Vidim kako me moja majka hrani, blažena i spokojna u svojoj pregači. Evo ponovo sve osjećam. Pružam ruku i pokušavam nešto dotaknuti, ali nisam imao - *ničega čime bih dotaknuo...*

Svijest o tijelu izgubila mi se zajedno sa svime ostalim.

Bilo je to čudno osjetiti da ove ruke nisu ja. Doživljam izniman osjećaj svjetlosti i sve što vidim izuzetno je osvijetljeno. Kao da sjaji iznutra, a moja duša kao da širi svoja krila i ide negdje u taj svijet sjenki.

Leti ili lebdi na nekim nepostojećim krilima i ja sve mogu vidjeti...

Osjećao sam se čist od svega što jesam i svih svojih tereta koji me vuku dolje na zemlju. Samo moje ljudsko tijelo bez ikakve težine. A dolje ispod, noge mi vise u noć koja odlazi i ustupa mjesto danu. Danu u kojem neke srebrne zrake svjetlosti sada prodiru kroz moje bokove i osvjetljavaju cijeli moj skelet a ja prolazim kroz njih. Skačem s jedne na drugu zraku, kao da su to mjesta bez gravitacije.

Lutam tim limbom u kojem predmeti mijenjaju oblike, a moje napete i nervozne misli se stišavaju u meni. Polagano, sve sporijim ritmom...

dok se nisam potpuno rastvorio i nestao - pred svojim vlastitim pogledom. Ne vidim više taj svjetleći odraz samog sebe. A onda, kao da sam izgubio i svaku vlast nad sobom i najednom, moje sjećanje se naglo počinje gubiti i nestajati.

Znalo mi se dešavati i prije, te neke kratkotrajne amnezije ali ovo nije obična situacija. Dobro znam u što sam se upustio i u trenutku sam pomislio da zaboravljam čak i svoje ime!

Preplašen sam i uznemiren, pokušavam se sjetiti *NJENOG* imena ali opet mi ne uspijeva. Vidim jasno njeno lice i znam gdje ona živi, ali *njezino* ime mi i dalje ne dolazi u sjećanje.

Sve još uvijek opažam, ali kao da su mi samo ti prokleti impulsi elektrona, koji šalju slova, riječi i simbole imena - potpuno stali! Kao od nekog moždanog udara.

Bože mili, koliko će ova paraliza potrajati?

Hvata me užasan strah. Ako bi se to produžilo, mogu postati invalid! I ne samo to, potpuno odsječen od bilo kakvog društva.

Osjetio sam kako mi se vrti u glavi, i sada, to *njezino* prekrasno lice, taj vrat, ramena svi dijelovi i obline njenog tijela izgledali su mi *ODVOJENI*, udvostručeni i razbacani. Kao kod onog davnog, nadrealnog slikara kojeg sam neizbrisivo i šokantno upamtio, kad sam ga prvi put gledao tamo u Iberiji.

Kao da se jedno drugo ali identično tijelo poklopilo s njezinim, i pričinio mi se da sam nakon toga zaspao. Međutim čak i u mojim snovima ta je slika njezinog tijela i dalje dvostruka, pa zatim trostruka, pa četverostruka pa zatim... kao da ja više ne gledam očima čovjeka nego – *muhe ili čega?*

A onda nastao je potpuni mrak u kojem ništa nisam vidio i na trenutak pomislio sam da naglo - *OSLJEPLJUJEM...*

* * *

Događaji koji su mi promijenili život, kao i mene samog, započeli su baš nekako na Novu godinu. Iskreno rečeno da nisam bio potplaćen na poslu vjerojatno ne bih ni uočio drugu takvu priliku. Sad je kasno za ispravljanje grešaka koje sam počinio. Povijest, u ovom stvarnom svijetu izvan hiperprostora, već je otišla u pravcu koji smo izabrali. I ja i on i tu više nikakvo čudo, pa ni *SHENGZIAN OPARAMUN* ne može izbrisati sve što se dogodilo i vratiti nas natrag u prošlost.

Sjećam se da sam nakon proslave nekako nesvjesno, automatski išao ulicama.

Orijentacija mi je bila malo načeta. Nisam se baš mogao ni sjetiti što je bilo ranije i kojim putem sam došao do ovdje. Pa nisam baš toliko popio. Imam ja iskustva...

«Pa eto ljudi moji, želim vam sve najbolje i Sretnu Novu 2290. godinu!»

Kažu da će novo desetljeće biti bolje, valjda hoće. Za mene teško može biti lošije nego ova zadnja godina, pa ovih 6 mjeseci rintanja u najgoroj firmi dosad, ali ajde,

barem je bila dobra ova fešta za kraj. Prava masovka za ulaz u novo desetljeće!
Čovjek barem može slaviti Novu godinu kako treba, kad mu već ništa drugo ne ide...
Da se bar ne moram pješke vraćat doma, a dalek put... hajde Martine, trgni se,
hodaj!...

A mogo sam ipak sačekat nekog da me poveze... to je ta moja luda glava koja mi ne
da mira. Čim primijetim da je to sve, da nema više zabave za mene moram otići. A
ustvari, mogao sam ostati duže ali Ona mi ne da. Tu nije bilo nikog tko je izgledao
kao Ona, nikog tko se činio tako dobar i iskren kao što je bila Ona... kao da samo s
takvom osobom mogu biti, kao da je ne bi mogao prevariti ni zamijeniti s nijednom
drugom koja je ispod nje... A iznad? Ne, ne vjerujem da takva postoji. Barem za mene
takve nema.

3.30 prema satu na uličnom panou.

Automobili su postali jureće linije, prava svjetlosna rijeka koja prolazi sasvim blizu
mene a nisam toga svjestan. Gdje sam sad ovo? Ova čudna zgrada u stilu azijske
pagode... je siva, nove čiste fasade, puna svjetla, sa šarenim lampionima, a opet tako...
hladna i pusta...

I nije na mom putu kući. Siguran sam. Pa onda gdje je!? Gdje sam zalutao?

Ogledavam se okolo po pustoj ulici.

Sve to blješti i osvjetljuje laka zrnca snijega u zraku. Svjetiljke na građevini idu amo-
tamo na laganom vjetru kao u onoj bajci koju mi je tata čitao dok sam još bio u
krevetiću. Kao da je Božić, a ovo valjda saonice prolaze... Trebao bi sad još čuti i
zvončice i dječje glasiće u zboru i to bi bilo... Hej, kakvo je ovo jako svjetlo? Blješti
kao bljesak s neba... K'o kad grom udari, i u trenu pretvori noć u dan.

Što je to, zasljepљуje me! Kao bljesak nekog svjetla koje nikad nisam vidio.

To svjetlo dolazi... Začuo sam prodornu sirenu, zatim kako netko više ili kriješti, pa
cvili, škripa trenja zračnih kočnica a onda me zamah vjetra koji je prošišao pored
mene, bacio na cestu.

U trenu sam postao svjestan svega. Ležim nasred ceste. Zrnca snijega padaju na još
suhi asfalt. Mogao sam POGINUTI... da vozač nije bio oprezan. Bijesni auto je već
bio tamo u daljini ali iz njega je još dopirao bučni zvuk glazbe kroz noć u tihoj
sporednoj ulici.

Gledam oko sebe. Nikakvih tragova krvi osim što me boli od udarca u zemlju. Dobro
sam natukao dlanove. Bože, bio sam toliko pijan da nisam ni znao za sebe...

Da, sad jesam sasvim svjestan. I sjećam se što mi kaže o tome moje ranije iskustvo.
Kod ovog stanja, najbolje je ono što dolazi na kraju. Osjećat ću se najbolje kad prođe
mamurluk i ovaj neugodan osjećaj da mi se nešto ružno moglo desiti. Tada neću
osjećati nikakvu grižnju savjesti. Ustvari, onda ću se tek dobro osjećati. Kao da je to
bio samo neki magloviti san. Ili poluistinita zbilja.

Taj osjećaj pamtim, još otkad sam ga prvi put doživio onda kad sam se našao sa
starim vinskim pajdašem i bilo je hladno kad sam se poslije vraćao kući, baš kao i sad.
Nema veze, piće me štitilo. Auti su jurili kraj mene i odjednom mi iz te igre žutih
svjetala izađe pred oči neki levitacijski auto, a čak nisam ni stopirao...

Prekinuo me u prisjećanju na taj događaj zvuk automobila iza mene. Naglo je
zakočio. Čuo se samo šum zračnih kočnica. Prava mrcina od auta na magnetskim
jastucima iz koje žestoko udara baš moja omiljena stvar. Hej, nije li to onaj isti koji je
već prošao pored mene? Neki veseli ljudi iz makine mi dobacuju. «Hej, Martine...»
Činilo mi se da me zovu po imenu makar mi nije jasno kako su znali... nikog od njih
ne poznajem...

"Upadaj stari, uskači, treba nam smijeha, žena i..." još je nešto rekao što nisam
razumio u buci raznih glasova što mi govore. Deja vu, kao da sam točno sve to već

jednom vidio i proživio. Ali odmah sam zaboravljam što je to bilo, čim sam pomislio na seks, i rekao si s onim uzbuđenjem i radoznalošću majmuna: *A-haa, tu bi moglo biti nešto dobro, ševa, orgije, hedonistička zabava ili čak još bolje... ovako moćno društvo sigurno ima i neke dobre žemskinje...* Odmah sam zaboravio i na NJU.

Kad sam upao unutra u makinu prepoznam ovoga sa suvozačkog mjesta koji me pozvao da uđem. To je Ivan Jakšić, sin poznatog tajkuna Mirka, moćnog čovjeka kojeg se mnogi u gradu boje. Taj ima sasvim dovoljno neprijatelja da se u medijima često šire glasine o njegovoj opasnoj prošlosti.

Ta makina kakvu si mogu priuštiti samo klinci iz visoke klase se u divljem tehno ritmu mjuze uključila natrag u žutu rijeku. Koji divan osjećaj. Iz one grozne hladnoće naglo u ovu... buku, glazbu, radost. Sav svijet vani više ne postoji, osobito kad se nađete u takvom autu s akustičnom izolacijom!

Vožnja koja se ne zaboravlja. Brzina od koje se osjetiš moćan.

Kad sam im pogledao lica iz blizine počeo sam se prisjećati.

«Hej, vi ste meni odnekud poznati.»

«Pa bio si sa nama na istom tulumu. Samo se ne sjećaš pijanduro stara.» Odgovori mi kroz smijeh dečko od oko 20 godina koji je sjedio pored mene na stražnjem sjedalu.

«Gle ga, ne sjeća se da je sa mnom razgovarao prije pola sata!»

«Ah da, valjda jesam, oprostite.» Nisam zapravo znao što bih trebao reći, osim nekih neutralnih fraza, da ne ispadnem glup, da ih ne naljutim... Nisam znao kakvi su ti klinci i u trijeznom stanju, a kamoli pod utjecajem alkohola.

Jakšić junior me pitao.

«Reci jesil' ti ona pijana budala koju smo skoro pregazili?»

«Ne znam, valjda jesam.» Postane mi malo neugodno.

«Ma jesi sigurno. Baš smo se vratili da provjerimo što se desilo.»

«Da to možeš njemu zahvalit.» Pokazao je na Jakšića. «Tražio je da se vratimo i pogledamo šta je s tobom. Baš je divan, a, ja ne bi na njegovom mjestu, hahaha.»

Ovaj što je sjedio pored mene smijao se kao lud svemu i svačemu što bi rekao. Kao da je pod utjecajem nekakvih vitaminskih stimulansa.

«A gdje idemo?»

«Idemo kod jedne jebeno dobre ekipe preko Save koja radi ludi tulum. To će bit puno bolje nego ovo gdje smo bili! Bit će *LUUUDO!*»

Dok je mašina jurila javljao se informator ženskog glasa i upozoravao:

«vozite prevelikom brzinom... Uskoro nailazi auto iz suprotnog pravca... ako ne smanjite brzinu uskoro više nećemo moći usmjeravati vaš auto na idealan pravac vožnje... senzori upozoravaju da smanjite...»

«Utišaj tu kurvul!»

«Šta mi pričaš, vozim kao šampion! Gledaj... Osim toga imam pomoć eksternog, hiperprostornog upravljanja na idealni pravac...»

Doista vozi odlično, vrlo spretno se provlači između sporijih automobila i parkiranih zapreka na cesti.

«Ma pusti ga, vidiš da kunja, baš je nedruštven.» Čujem onog pored mene kako govori o meni.

«Pa daj mu onda neku pilulu da se probudi...» Onda mi je ovaj do mene stvarno gurnuo pod nos neku pilulu tamne boje koju nisam mogao odrediti u polumraku.

Mahnuo sam rukom i promrmljao «Ne hh-h-fala, ne bi.»

On mi na to odgovori da ni ne znam što propuštam. Potom su me pustili da na miru kunjam dalje i okrenuli se nekoj svojoj temi.

Sjećam se da sam vidio kroz maglu kako se na navigacijskom zaslonu žuti objekti bliskih automobila koje bismo mogli okrznuti pretvaraju u crvene, sve crvenije,

jarkocrvene. Činilo mi se da samo ja to vidim od svih u autu. Gledam kroz stakla automobila, evo baš sad prolazimo dijelom grada koji sam prepoznao, blizu moje ulice. Krivo sam skrenuo a sad smo se vratili natrag u mom pravcu. Htio bih tu izaći, ali kako im reći da me puste van?

Međutim zbog nekog nepredviđenog razloga koji se pojavio, protivno računalnim očekivanjima, začuo sam zvuk automatskog usporivača koji se uključio. Ali nedovoljno da zaustavi kretanje.

Najednom škripa, kočenje i udarac...

Zavrtilo mi se u glavi od odbijanja od jednog do drugog sjedala.